

ק"פ 24302/02/15 - ג ס נגד א פ

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 24302-02-15 ס נ' פ
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
הקובלת	ג ס
נגד	
הנקבל	א פ

החלטה

הבקשה וטענות הצדדים:

בפניי בקשת הנקבל לפסוק לו הוצאות הגנתו, לאחר שזוכה בדיון, בהתאם לסעיף 81(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בקצירת האומר, יובהר, כי הקובלת, גרושתו של הנקבל, הגישה נגדו קובלנה פלילית, בה האשימה אותו בעבירות על חוק הגנת הפרטיות.

לטענתה, הנקבל חדר לטלפון הנייד שלה, ו"שלף" משם תמונות שלה עם אחר, באחד מרחובותיה של ברלין, אותן הציג בבית הדין הרבני, לעיני הנוכחים, במסגרת הליכי גירושין שהתנהלו אותה עת בין השניים.

בית משפט זה זיכה את הנקבל מהמיוחס לו בקובלנה הפלילית. נפסק, כי לא הונחה תשתית ראיתית מספקת, שבכוחה ללמד על כך שהנקבל חדר במזיד לטלפון הנייד של הקובלת וללא הסכמתה, ואף לא לכל אמצעי אחסון אלקטרוני אחר, השייך לקובלת.

בבקשה נטען, כי נוכח קביעותיו של בית המשפט, מן הראוי לפסוק לנקבל את הוצאותיו המשפטיות. לבקשה צורפו הוצאות משפטיות הכוללות שכר טרחת עו"ד, על סך 10,750 ₪, וכן הוצאות המומחה מטעם הנקבל, על סך 2,574 ₪.

בתגובה לבקשה, טוענת הקובלת מפי בא כוחה, כי לא מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 81(א) לחוק העונשין, ולכן ראוי לדחות את הבקשה. בנוסף, נטען, כי בית המשפט קבע בפסק דינו, כי הנקבל ביצע פרסום כמשמעות דיבור זה בסעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות (עמ' 64 שורות 1 עד 7 בהכרעת הדין), ולכן, הקובלנה הוגשה כשהיא מבוססת,

ובוודאי שלא בקלות ראש, ולא לשם הקנטור.

כמו כן, נטען למען הזהירות, כי אסופת המסמכים שהוגשה מטעם הנקבל, לאימות הוצאותיו, אין בה כדי להוכיח הוצאות אלה.

דין והכרעה:

סעיף 81 (א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"זיכה בית המשפט את הנאשם לאחר שראה כי התלונה שגרמה למשפט הוגשה בקלות ראש או לשם קנטור או ללא יסוד, רשאי הוא לחייב את המתלונן, לאחר שנתן לו הזדמנות סבירה לטעון טענותיו לעניין זה, בתשלום הוצאות הגנתו של הנאשם והוצאות התביעה, כפי שיקבע בית המשפט".

נפסק, כי מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדין לזכות בפיצוי. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם. העילה השנייה, עניינה בכך שהתקיימו **"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"** (ראו ע"פ 5923/07 שתיאווני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 6.4.2009).

הרציונל שנמצא בבסיס ההוראה האמורה הוא הפגיעה בשמו הטוב של אדם וההכבדה הכספית הכרוכה בהתגוננות מפני ההליך הפלילי:

"עצם העמדתו של אדם לדין עלולה לשאת עימה פגיעה בזכויות היסוד של הפרט, ובכלל זה בכבוד האדם, בחופש העיסוק שלו, בפרטיותו, בשמו הטוב...הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו" (פרשת שתיאווני, פסקה 9; ראו גם: ע"פ 1109/09 סאמי שיבלי נ' מדינת ישראל (2010).

אולם חשוב להדגיש, כי **"גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט "רשאי (... לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מאסרו או מעצרו" (פרשת שתיאווני, בפסקה 8).**

מלאכתו של בית המשפט בבוחנו בקשה מעין זו, היא מלאכת איזונים. מחד, עליו להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו (ראו בג"ץ 88/10 שוורץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 15-16 לפסק הדין (טרם פורסם, 12.7.2010); בג"צ 7357/95 ברקי פטה המפרים (ישראל) נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 769, 785 (1996); ע"פ 1767/94 חגי יוסף נ' מדינת ישראל, פד"י נג (1) 505, 517-518 (1999)). מאידך, עליו להביא בחשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק (פרשת שתיאווני, פסקה 10).

בכל הנוגע לקובלנה פרטית ופסיקת הוצאות במסגרת זיכוי, הפסיקה השקיפה עליה כהליך פרטי בין שני פרטים, בדומה להליך אזרחי, ומשזוכה הנקבל, דומה הדבר, לדחיית תביעה אזרחית שהגיש אדם פרטי כנגד רעהו, ועל כן זכאי האחרון להטבת נזקיו הממוניים שנגרמו עקב הצורך בהתגוננות מפני הקובלנה. השיקול של ריפוי ידיה של התביעה והעדפת האינטרס הציבורי, אשר יפה למקרים בהם הוגש כתב האישום על ידי המדינה, אינו רלבנטי לקובלנה פלילית פרטית (ע"פ (ת"א) 72031/05 **אברהם (רמי) לב נ' עו"ד נתן רסקין** (2007); ראו גם: ע"א 10242/09 **עו"ד משה בלטר נ' אילנה מוזר** (2011) וד"נ 1344/11 **אילנה מוזר נ' עו"ד משה בלטר** (2011) שנדחה).

מהכללים לענייננו.

בהכרעת הדין נקבע, בין היתר, כי אין בעדותה של הקובלת, אשר הסתכמו בתחושותיה, כדי לשפוך אור ולשמש ראיה למעשים הנטענים של הקובל. כמו כן, נקבע, כי הקובלת לא הניחה תשתית ראייתית טכנולוגית שתוכל לבסס את האשמותיה כלפי הנקבל. בהינתן מסד ראייתי חסר זה נקבע, כי קיימים "**חללים ראייתיים משמעותיים**" בראיות הקובלת, אשר אינן מאפשרות הטלת אחריות פלילית על הנקבל.

מכאן נגזרת המסקנה, כי מתקיים התנאי הראשון הקבוע בהוראת סעיף 80 (א) לחוק העונשין, לפיו לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם. אותו "יסוד" עליו מדברת הוראת החוק, תולדתו, בתשתית ראייתית המבססת לכאורה את מעשיו של הנקבל המקיימת יסוד סביר להרשעתו (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (1996); בש"פ 8012/13 **טל ווב נ' מדינת ישראל** (2014)). העובדה שבית המשפט קבע, כי מדובר בפרסום, כמשמעות דיוור זה בחוק הגנת פרטיות, אין בה כדי להפקיע את תחולת התנאי האמור. שכן, פרסום הינו תנאי אחד להשתכללותה של עבירה לפי הוראת החיקוק נשוא הקובלנה, ואין בו, כשלעצמו, כדי להקים עבירה לפי הוראות חוק הגנת הפרטיות.

לחילופין, גם אם תמצי לומר, כי הייתה בנמצא תשתית ראייתית לכאורית, המבססת לכאורה את אשמתו של הנקבל, הרי שמתקיים התנאי השני לחיוב בהוצאות, הקבוע בסעיף 80 (א) לחוק העונשין, דהיינו, התקיימו "נסיבות אחרות" המצדיקות פסיקת הוצאות. שכן, הליך הקובלנה הוא הליך פלילי פרטי, בו אוזז אדם כנגד רעהו, ומטיח בו האשמה פלילית. בעקבות כך, נפגע שמו הטוב של אותו אדם, נגרמות לו הוצאות הדרושות לו לצרכי הגנתו. לפי הפסיקה, הליך כזה כמוהו כתביעה אזרחית הגורמת לנתבע להוצאות, ומשנדחת התביעה, כלומר, נמצא הנקבל זכאי בדיון, זכאי הוא ליציאותיו.

אשר לגובה ההוצאות, בין הצדדים נטושה מחלוקת באשר להוצאותיו האמיתיות של הנקבל. האחרון עותר להוצאות שפורטו לעיל, ואילו הקובלת חולקת על כנותן והיקפן.

בכל הנוגע להוצאות עורך הדין ושכרו, צירף הנקבל חשבונית/קבלה מס' 5152 על סך 2,000 ₪ מיום 12.3.15, שעניינה "**תשלום ראשון שכ"ט קובלנה פלילית**", חשבונית/קבלה מס' 5332 על סך 730 ₪ מיום 31.8.15 שעניינה "**על חשבון שכר טרחה**", וחשבונית/קבלה מס' 5882 על סך 1,000 ₪ מיום 16.3.17, שעניינה "**על חשבון טיפול בקובלנה הפלילית**". כמו כן צורף חשבון עסקה מיום 9.5.17, אשר מוען לנקבל ובו מצוין עורך הדין: "**עם סיום טיפול**".

בתיק זה, אודה לפרעון תעודה זו. עם פירעון התעודה תוצא חשבונית מס קבלה". החשבון הועמד על סך של 7,020 ₪ בצירוף מע"מ.

הקובלת חולקת על אמיתותו של חשבון שכר טרחתו של הסניגור וכנות ההתחייבות הכספית. לדברי בא כוחה, באף אחת מהחשבוניות לא צוין מהו מספר התיק בו נדרש שכר הטרחה, וגם בחשבון העסקה הסופי אין ציון מס' התיק. כמו כן, לא צורף תצהיר המאמת את הנטען, ואף לא הסכם שכר טרחה.

בהעדר הסכם שכר טרחה המעיד על ההיקף הכספי שסוכם מלכתחילה בין הנקבל לבא כוחו, ומשחשבון הפרפורמה (שהונפק לאחרונה לאחר שנתיים של טיפול משפטי), לא נוקב בתשלום ששולם לסניגור עד אותה עת, חוששני שלא אוכל להסתמך על מסמכים אלו לביסוס הדרישה. לכן, אפנה להוראות הדין הרלבנטיות לשם קביעת שכר הטרחה הראוי.

על גובה ההוצאות חולשות הוראות תקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר) התשמ"ב 1982 המשמשות סרגל ואמת מידה לקביעתן. תקנה 9 לתקנות קובעת, את אופן פסיקתן, ומפנה לתוספת לתקנות, שם נקבע כי שכר הטרחה בגין לימוד תיק, הכנתו, וישיבה ראשונה בבית המשפט הוא 2,215 ₪ ובגין כל ישיבה נוספת הוא 664 ₪.

עיון בתיק מלמד כי היו בו 7 ישיבות. הישיבה הראשונה כלולה כאמור בתחשיב שכר הטרחה. לכן מס' הישיבות (ללא הישיבה הראשונה) $3,984 = 6 \times 664$ ₪. בצירוף התשלום הבסיסי (2,215 ₪) $= 6,199$ ₪. כמו כן יש להוסיף מע"מ לסכום האמור בהתאם להוראות תקנה 9 (ג) לתקנות וגישת הפסיקה להטלת ההוצאות ואופן חישובם (ע"א 10242/09) כך שסך הכל **שכר טרחת הסניגור יעמוד על - 7,253 ₪ כולל מע"מ.**

בכל הנוגע להוצאות המומחה שהעיד מטעם הנקבל, הוגשו חשבונית מס' 2504 על סך 800 ₪, מתאריך 5.9.16, וקבלה מס' 1780 מאותו תאריך. בחשבונית צוין כי מדובר במתן חוות דעת לבית המשפט. כמו כן צורף מכתב מיום 8.5.17 מאת המומחה, המציין כי שכר טרחתו עומד על 1,400 ₪ בצירוף מע"מ. המומחה נתן חוות דעת במשפט והעיד מזה זמן רב. יחד עם זאת, הקבלה שצורפה הינה על סך של 800 ₪, כולל מע"מ. אין ראיה לתשלום דרישת המומחה, שאף היא הוכנה רק לאחרונה ונושאת תאריך 8/5/17. לפיכך, יש לפסוק את ההוצאה הממשית שהייתה לנקבל, לפי הראיות שבפני בית המשפט, **ולחייב את הקובלת בסך של 800 ₪ כולל מע"מ.**

לפיכך, אני מחייב את הקובלת לשלם לנקבל את הוצאותיו בסך כולל של 8,053 ₪ כולל מע"מ. התשלום יבוצע בתוך 30 יום מהיום ומאותו מועד ישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אייר תשע"ז, 23 מאי 2017, בהעדר הצדדים.